

[Aksel Larsen.]

formentlig tilstrækkelig tydeligt af min Tale, hvorledes vi stiller os til Ændringsforslagene, men for at udelukke enhver Misforstaaelse skal jeg ganske kort gennemgaa dem.

Vi vil stemme for Ændringsforslag Nr. 1, som er udformet af Socialdemokratiet og tiltraadt af os. Vi finder, det er ubetinget nødvendigt at gennemføre det, og Begrundelsen har det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch jo givet.

Vi stemmer naturligvis ligeledes for Ændringsforslag Nr. 2, som jeg netop har omtalt.

Ændringsforslag Nr. 3 kan vi ikke stemme for. Vi mener, at Præmien fra i Fjor endda ikke havde været nødvendig; vi finder det fuldkommen urimeligt at forhøje Præmien for Arealudvidelse, og vi finder det dobbelt urimeligt, naar man giver den Begrundelse, som er givet i Udvalgsflertallets Betænkning: at det vil hjælpe til at skaffe Arbejdskraft til Roemarkerne. Hvis det ærede Medlem Hr. Kr. Kristensen vilde staa op og sige, at Meningen er, at denne Forhøjelse skal anvendes som ekstra Arbejds løn til Arbejderne, saa kan vi tale om det, men ellers ikke.

Ændringsforslag Nr. 4 vil vi stemme for, det er stillet af Udvalgsflertallet.

Vi vil stemme for Ændringsforslagene Nr. 5 og 6 og anbefaler at overveje, om man dog ikke skulde stemme for vort Underændringsforslag under Nr. 7. Det forekommer mig at være yderst velmotiveret. Ingen vil kunne nægte, at Sukkerraffinaderierne er en Del af Sukkerindustrien, og ingen vil kunne nægte, at det Udbytte, Sukkerraffinaderierne udbetaler til Aktionærerne, stammer fra det Melis, som den danske Befolkning fortærer største Delen af. Det hører ingen Steder hjemme at sammenligne — som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch gjorde — Sukkerraffinaderierne med Chokoladefabrikkerne, for de bruger det færdige Sukkerprodukt, hvad enten det saa er Raasukker . . . (*Hartvig Frisch*: Raasukkeret er et færdigt Produkt i den Forstand!). Ja, men Raffinaderierne raffinerer det og gør det til Melis, som sælges til Forbrugerne, og Staten sørger for, at dette Melis holdes nede i en ganske bestemt Pris, som Følge af hvilken Sukkerfonden har Underskud for Tiden. Det vil sige, at det Udbytte, Sukkerraffinaderierne betaler, er noget, der stort set gaar fra Statskassen.

Vi vil indtil videre anbefale at stemme for vort Ændringsforslag under Nr. 8. Som jeg sagde før, ser vi os, medmindre vi af

Ministerens Svar bliver klar over, at der virkelig vil ske noget i Aar, nødsaget til at opretholde det.

Endelig anbefaler vi at stemme for Ændringsforslag Nr. 9.

Victor Larsen: Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch malede i sin Tale før den danske Sukkerproduktions Fremtid i meget mørke Farver — efter min Opfattelse i alt for mørke Farver og ogsaa i betydeligt mørkere Farver, end det ærede Medlem anvendte ved dette Lovforslags første Behandling. Jeg vil gerne i denne Forbindelse sige, at der er noget at trække paa. Det er ganske rigtigt, at før Krigen, i Begyndelsen af 30erne, var den danske Sukkerproduktion ude for en Krise. Der indførtes betydelige Mængder Dumping-Sukker fra Rørsukker-egnene til Europa, og jeg husker, at ikke mindst Retsforbundet i meget stærke Udtryk fremdrog, at den danske Befolkning faktisk udbyttedes gennem den hjemlige Sukkerproduktion. Socialdemokratiet deltog ikke i denne Agitation, og det viste sig jo at være ganske overordentlig klogt. De danske Sukkerpriser kunde ikke klare Dumping-Priserne udefra — ganske givet ikke. Det var ganske vist ikke saa slemt, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch før nævnte, da han oversatte 5 Cents med 5 Øre — jeg ved, det ærede Medlem selv vil rette disse Tal —, men slemt var det, og dog var Forholdet det, at medens Melisprisen i 1937—38 her i Danmark var 45 Øre pr. kg, var den tilsvarende Pris i Sverige 48 Øre, i England 51 Øre, i Norge 72 Øre, i Frankrig 80 Øre og i Tyskland 1 Kr. 40 Øre. Det vil altsaa sige, at den danske Melispris laa lavest af samtlige de omkringliggende Landes Priser. Man havde med andre Ord ikke blot herhjemme, men ogsaa i de os omgivende Lande været nødt til at beskytte den hjemlige Sukkerproduktion. Den Krig, vi har gennemlevet, har tilstrækkeligt vist, at det var klog Politik, at Danmark beskyttede sin Sukkerproduktion, for Forholdet er jo det, at de danske Forbrugere ellers rimeligvis overhovedet ikke havde faaet dette Næringsmiddel, et Næringsmiddel, som betyder ganske overordentlig meget for hele Befolkningens Sundhed, men i hvert Fald kunde de ikke have faaet det til tilnærmelsesvis de Priser, de har faaet det til.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch sagde ved Lovforslagets første Behandling — jeg beder om Tilladelse til et kort Citat, det findes Sp. 2386—2387 —: